

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 listopada 2018 roku strona powodowa (...) spółka z o.o. spółka komandytowa w Ż. domagała się od strony pozwanej (...) spółki z o.o. we W. zasądzenia kwoty 18132,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu swojego żądania wskazała, że kwota dochodzona pozwem stanowi równowartość nieuiszczonej dotychczas przez stronę pozwaną (mimo wezwania) ceny za dostarczony jej towar (2000 sztuk katalogów reklamowych), wskazany w dołączonej do pozwu fakturze VAT.

W dniu 25 lutego 2019 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądzono kwotę dochodzoną pozwem oraz 2492 zł kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. Przyznała, że zamówiła u strony powodowej materiały reklamowe i że zostały jej one wydane. Zarzuciła jednak, że w związku z nieterminowym dostarczeniem katalogów złożyła reklamację, która została uwzględniona przez stronę powodową i przyznano jej z tego tytułu rabat w wysokości 1000 zł, którego jednak ostatecznie nie otrzymała. Strona pozwana zarzuciła również, że złożyła reklamację dotyczącą nieprawidłowej kolorystyki materiałów reklamowych i dokonała zwrotu 1540 sztuk katalogów (także w tym zakresie reklamacja została uwzględniona i strona powodowa zobowiązała się do zwrotu ceny za 1540 katalogów). Strona pozwana zarzuciła wreszcie, że wydane jej katalogi były niekompletne (nie zawierały stron od 19 do 21), o czym informowała stronę powodową. W ocenie strony pozwanej z uwagi na szereg wad materiałów reklamowych oraz uwzględnienie złożonych reklamacji przez stronę powodową żądanie pozwu (domaganie się zapłaty kwoty dochodzonej pozwem) nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty strona powodowa w całości podtrzymała żądanie pozwu. Przyznała, że udzieliła stronie pozwanej rabatu w wysokości 1000 zł (w punktach programu partnerskiego), jednak z uwagi na zaległości w płatności faktury VAT (będącej przedmiotem niniejszego sporu) strona pozwana została wykluczona z programu partnerskiego, w ramach którego mogła ten rabat wykorzystać.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z o.o. we W. (zamawiający) zleciła (...) spółka z o.o. spółce komandytowej w Ż. (wykonawcy) wykonanie 2000 sztuk katalogów dotyczących produktów Firmy (...) - (...) spółki jawnej w J., co zostało potwierdzone zamówieniem o numerze (...).

Katalogi te zostały dostarczone zamawiającemu przez wykonawcę w dwóch partiach – w dniach 11 sierpnia 2017 roku oraz 21 sierpnia 2017 roku.

(dowód: bezsporne;

faktura VAT – k. 18;

katalog reklamowy – k. 81)

Po zrealizowaniu zlecenia (w dniu 23 sierpnia 2017 roku) wykonawca ((...) spółka z o.o. spółka komandytowa w Ż.) wystawił fakturę VAT nr (...), w której obciążył zamawiającego ((...) spółkę z o.o. we W.) kwotą 18696 zł brutto (15200 zł netto) za dostarczone katalogi. Termin płatności został określony na dzień 13 września 2017 roku.

(dowód: bezsporne;

faktura VAT – k. 18)

W dniu 29 sierpnia 2017 roku zamawiający złożył wykonawcy reklamację dotyczącą czasu realizacji zamówienia.

W wiadomości elektronicznej z dnia 20 września 2017 roku wykonawca poinformował zamawiającego, że w związku z zaistniałym opóźnieniem terminu realizacji zostanie udzielony rabat w wysokości 1000 zł brutto w punktach CHROMA G., możliwych do wykorzystania przy kolejnych zamówieniach systemowych (oprócz (...) i (...)).

W odpowiedzi zamawiający poinformował wykonawcę, że zaproponowana rekompensata jest niewspółmierna do problemów powstałych w związku z opóźnieniem realizacji zlecenia i oczekuje rekompensaty w wysokości 2000 zł netto.

(dowód: bezsporne;

korrespondencja elektroniczna – k. 47-48, 50, 71-72 i 74)

Następnie w dniu 28 września 2017 roku zamawiający złożył wykonawcy kolejną reklamację (dotyczącą nierównej kolorystyki dostarczonych katalogów) i wskazał, że do czasu jej rozpatrzenia odmawia zapłaty ceny materiałów reklamowych. W związku ze złożoną reklamacją zamawiający zwrócił wykonawcy 1540 sztuk katalogów.

(dowód: bezsporne;

korrespondencja elektroniczna – k. 49, 51, 73 i 75)

W wiadomości elektronicznej z dnia 13 października 2017 roku wykonawca poinformował zamawiającego, że wobec reklamowanej pracy zostanie dokonany zwrot ceny jednostkowej za 1540 sztuk katalogów.

(dowód: bezsporne;

korrespondencja elektroniczna – k. 55 i 79)

W dniu 19 października 2017 roku zamawiający zwrócił się do wykonawcy o wskazanie, kiedy zareklamowany (i zwrócony) nakład katalogów zostanie dostarczony do jego klienta.

W odpowiedzi (w wiadomości elektronicznej z dnia 20 października 2017 roku) wykonawca poinformował, że analiza kolorystyczna zwróconych katalogów nie wykazała żadnych nieprawidłowości, a wydruk został wykonany w granicznych punktach tolerancji. Wskazał przy tym, że ludzkie oko odmiennie interpretuje dużą ilość farby w różnym oświetleniu, dlatego katalogi powinny być oglądane w świetle dziennym. Jednocześnie w celu polubownego rozwiązania sporu zaoferował rabat w wysokości 10% zamówienia.

Zamawiający nie zgodził się ze stanowiskiem wykonawcy.

Ostatecznie w wiadomości elektronicznej z dnia 7 grudnia 2017 roku wykonawca poinformował zamawiającego, że podtrzymuje swoje stanowisko co do braku zasadności reklamacji dotyczącej aspektu kolorystycznego katalogów, natomiast w związku z opóźnieniem w realizacji zamówienia zostanie udzielony rabat w wysokości 1000 zł w punktach CHROMA G.. Jednocześnie wezwał zamawiającego do opłacenia wystawionej faktury VAT za katalogi oraz zwrócił się o wskazanie adresu, na który należy odesłać wcześniej zwrócone katalogi.

(dowód: bezsporne;

korrespondencja elektroniczna – k. 20-28, 52-54 i 76-78)

W wiadomości elektronicznej z dnia 7 grudnia 2017 roku zamawiający poinformował wykonawcę, że otrzymał od swojego klienta informację, że w 460 sztukach katalogów brakuje stron o numerach od 19 do 22. W związku z tym odmówił zapłaty wynagrodzenia za realizację zlecenia wskazując, że wady katalogów dyskwalifikują je jako narzędzie pracy.

(dowód: bezsporne;

korrespondencja elektroniczna – k. 56 i 80)

W piśmie z dnia 7 grudnia 2017 roku pełnomocnik zamawiającego wezwał wykonawcę do ugodowego załatwienia sporu dotyczącego zamówienia nr (...) przez zapłatę na rzecz zamawiającego kwoty 2000 zł netto z tytułu rekompensaty za opóźnienie terminu realizacji zamówienia oraz skorygowanie wystawionej faktury VAT za katalogi wobec wad materiałów reklamowych – w terminie 14 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 7.12.2017 roku z pełnomocnictwem – k. 30-32)

W odpowiedzi w piśmie z dnia 29 stycznia 2018 roku pełnomocnik wykonawcy oświadczył, że nie wyraża zgody na zaproponowany sposób zakończenia sporu.

(dowód: pismo z dnia 29.01.2018 roku z dowodem doręczenia – k. 33-34)

W wiadomości elektronicznej z dnia 18 września 2018 roku wykonawca poinformował zamawiającego, że podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko w przedmiocie prawidłowej kolorystyki dostarczonych katalogów. Wezwał także zamawiającego do zapłaty kwoty 18132,61 zł, wynikającej z wystawionej faktury VAT za materiały reklamowe oraz wskazał, że dokonanie zapłaty pozwoli na udzielenie przyznanego rabatu w kwocie 1000 zł w punktach CHROMA G. (brak płatności spowoduje utratę statusu partnera i przekazanie sprawy do windykacji sądowej i komorniczej).

(dowód: korespondencja elektroniczna – k. 29)

W piśmie z dnia 18 września 2018 roku wykonawca wezwał zamawiającego do zapłaty kwoty 18132,61 zł, wynikającej z wystawionej faktury VAT za dostarczone katalogi reklamowe – w terminie 7 dni.

(dowód: wezwanie z dnia 18.09.2018 roku – k. 19)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Bezsporne w niniejszej sprawie było zawarcie przez strony umowy, której przedmiotem było dostarczenie stronie pozwanej przez stronę powodową 2000 sztuk katalogów reklamowych Firmy (...) - (...) spółki jawnej w J.. Bezsporne było także to, że strona powodowa dostarczyła stronie pozwanej wskazane materiały reklamowe. Poza sporem było wreszcie, że strona pozwana złożyła reklamacje dotyczące terminu realizacji umowy oraz kolorystyki dostarczonych katalogów oraz zwróciła stronie powodowej 1540 sztuk katalogów. Właściwie poza sporem było także, że reklamacje te zostały uwzględnione i strona powodowa udzieliła stronie pozwanej rabatu w kwocie 1000 zł brutto w punktach CHROMA G. (do wykorzystania podczas następnego zamówienia) oraz zobowiązała się zwrócić cenę jednostkową za 1540 sztuk odesłanych jej katalogów. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się natomiast do tego, czy strona pozwana była zobowiązana do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem (w związku z uwzględnieniem reklamacji przez stronę powodową i zarzutami dotyczącymi wad katalogów).

Nie ulega wątpliwości, że strony niniejszego procesu łączyła umowa o dzieło. Zgodnie z art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Umowa o dzieło ma zatem za przedmiot zobowiązanie się przyjmującego zamówienie do wykonania dla zamawiającego, za zapłatą wynagrodzenia, określonego w umowie dzieła, to jest osiągnięcie uzgodnionego przez strony rezultatu. Przedmiotem umowy zawartej przez strony było zobowiązanie strony powodowej do dostarczenia stronie pozwanej 2000 sztuk katalogów reklamowych produktów Firmy (...) - (...) spółki jawnej w J..

Należy w tym miejscu również wskazać, że zgodnie z art. 638 k.c. do odpowiedzialności za wady dzieła stosuje się odpowiednio przepisy o rękojmi przy sprzedaży. Odpowiedzialność przyjmującego zamówienie jest wyłączona, jeżeli wada dzieła powstała z przyczyny tkwiącej w materiale dostarczonym przez zamawiającego.

Zgodnie z art. 558 k.c. strony mogą odpowiedzialność z tytułu rękojmi rozszerzyć, ograniczyć lub wyłączyć. Jeżeli kupującym jest konsument, ograniczenie lub wyłączenie odpowiedzialności z tytułu rękojmi jest dopuszczalne tylko w przypadkach określonych w przepisach szczególnych. Zgodnie z art. 560 §1 k.c. w zw. z art. 638 k.c. jeżeli dzieło ma wadę, zamawiający może złożyć oświadczenie o obniżeniu wynagrodzenia albo odstąpieniu od umowy, chyba że wykonawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla zamawiającego wymieni dzieło wadliwe na wolne od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli dzieło było już wymienione lub naprawiane przez wykonawcę albo wykonawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany dzieła na wolne od wad lub usunięcia wady.

Trzeba następnie przypomnieć, że postępowanie cywilne ma charakter kontradyktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić należy, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Wskazana zasada oznacza, że powód składając pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności powództwa. Udowodnienie faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Nie ulega także wątpliwości, że co do zasady to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie, bowiem to on domaga się zapłaty i powinien udowodnić zasadność swojego roszczenia. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie może być jednak pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie. W zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei – na pozwanym.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że co do zasady to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia istnienia dochodzonego roszczenia.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu strona powodowa co do zasady wykazała, że należy jej się zapłata wynagrodzenia za wykonanie dzieła. Fakt zawarcia przez strony umowy, której przedmiotem było dostarczenie stronie pozwanej przez stronę powodową 2000 sztuk katalogów dotyczących produktów Firmy (...) - (...) spółki jawnej w J. był pomiędzy stronami bezsporny.

Strona pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzuciła jednak, że złożyła reklamację dotyczącą kolorystyki dostarczonych jej przez stronę powodową katalogów i zwróciła stronie powodowej 1540 sztuk katalogów, a reklamacja ta została przez stronę powodową uwzględniona (strona powodowa zobowiązała się zwrócić cenę odesłanych 1540 katalogów, to jest kwotę 14395,92 zł).

Należy w tym miejscu zatem wskazać, że w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty strona powodowa w żaden sposób nie odniosła się do powyższych zarzutów strony pozwanej (w zakresie uwzględnienia przez stronę powodową reklamacji oraz zobowiązania się do zwrotu ceny za 1540 sztuk katalogów). Dodatkowo okoliczności te wynikały z przedłożonej przez stronę pozwaną korespondencji elektronicznej z dnia 13 października 2017 roku, której strona powodowa w żaden sposób nie zakwestionowała. Tym samym Sąd, mając na uwadze wszystkie okoliczności niniejszej sprawy, uznał fakty powyższe za przyznane (art. 230 k.p.c.), a co za tym idzie, bezsporne.

Wskazać w tym miejscu należy, że w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty strona powodowa twierdziła wprawdzie, że dostarczone przez nią katalogi nie były wadliwe pod względem kolorystyki, co miała potwierdzać analiza kolorystyczna wykonana przez jej pracownika (specjalistę technologa druku), jednak ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w żaden sposób nie wynikało, aby strona powodowa kiedykolwiek odwołała złożone stronie pozwanej oświadczenie o uwzględnieniu (uznaniu) reklamacji (w tym zakresie strona powodowa nie zgłosiła nawet twierdzeń, nie mówiąc o ich udowodnieniu). Nie wynikało to także z korespondencji przedprocesowej stron, prowadzonej po złożeniu oświadczenia o uwzględnieniu reklamacji (po dniu 13 października 2017 roku). Tym samym nie było w ocenie Sądu podstaw, aby uznać (stosując dyrektywy wykładni, o których mowa w art. 65 k.c.), że strona powodowa miała wolę (i zamiar) zniweczenia skutków wcześniejszego oświadczenia woli (o uznaniu reklamacji).

Skoro zatem strona powodowa uznała reklamację w przedmiocie kolorystyki materiałów reklamowych (zobowiązując się do zwrotu wynagrodzenia w zakresie 1540 sztuk katalogów), a strona pozwana zwróciła stronie powodowej 1540 sztuk katalogów, to uznać należało, że w sposób dorozumiany (na podstawie porozumienia stron) strony w tym zakresie uznały postanowienia umowy za niebyłe, a co za tym idzie, brak było jakichkolwiek podstaw do żądania przez stronę powodową zapłaty wynagrodzenia z tego tytułu (za zwrócone 1540 sztuk katalogów). Dlatego też w zakresie równowartości wynagrodzenia za 1540 sztuk katalogów reklamowych (14395,92 zł) powództwo nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

Należy w tym miejscu podkreślić, że wskazana wyżej wartość 1540 sztuk katalogów (wyliczona przez stronę pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty) nie była w żaden sposób kwestionowana przez stronę powodową.

Na marginesie jedynie można zauważyć, że ewentualne zasądzenie kwoty 14395,92 zł, stanowiącej równowartość wynagrodzenia za 1540 sztuk katalogów reklamowych, byłoby w ocenie Sądu sprzeczne z zasadą ekwiwalentności świadczeń, ponieważ strona powodowa w dalszym ciągu jest w ich posiadaniu (nie odesłała [nie zwróciła] ich stronie pozwanej), a co za tym idzie, strona pozwana nie może z nich korzystać.

Trzeba w tym miejscu wreszcie wskazać, że strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, aby niezwrócenie przez stronę powodową 1540 katalogów było w jakikolwiek sposób zawinione przez stronę pozwaną. Strona powodowa nie udowodniła bowiem, aby podjęła rzeczywistą próbę odesłania katalogów (choćby na adres siedziby strony pozwanej). W tym zakresie w ocenie Sądu sama prośba o wskazanie adresu, na który należało je odesłać, była niewystarczająca (w istocie pozorna).

Wobec uwzględnienia przez stronę powodową reklamacji dotyczącej opóźnienia w realizacji umowy (zamówienia) i przyznania stronie pozwanej z tego tytułu rabatu w kwocie 1000 zł brutto, roszczenie strony powodowej w zakresie także tej kwoty nie mogło zasługiwać na uwzględnienie. W ocenie Sądu bez znaczenia było przy tym, że rabat powyższy został w istocie przyznany w punktach CHROMA G. (umożliwiających naliczenie go przy następnym zamówieniu). Skoro bowiem strona powodowa przyznała, że rabat ten przysługiwał stronie pozwanej, a jednocześnie strona pozwana została wyłączona z programu partnerskiego, w ramach którego możliwe było wykorzystanie przysługującego jej rabatu, to tym samym uzasadnione było obniżenie należnego wynagrodzenia strony powodowej o równowartość tego rabatu (1000 zł brutto).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynikało natomiast, aby pozostała część katalogów, która została przez stronę pozwaną wykorzystana (w ilości 460 sztuk) posiadała jakiegokolwiek wady w postaci braku niektórych stron. Okoliczności takiej strona pozwana w żaden sposób nie wykazała. Trzeba w tym miejscu

podkreślić, że egzemplarz katalogu reklamowego dołączony przez stronę pozwaną do sprzeciwu od nakazu zapłaty jest kompletny i wbrew zarzutom strony pozwanej zawiera strony oznaczone numerami od 19 do 22. Wprawdzie na niektórych stronach katalogu nie została nadrukowana numeracja poszczególnych stron, jednak zarzuty strony pozwanej dotyczące wad katalogu nie dotyczyły tego rodzaju okoliczności. Jednocześnie ewentualny brak samej numeracji nie mógł mieć żadnego wpływu na kompletność samego katalogu, a co za tym idzie, na jego użyteczność.

Skoro zatem strona pozwana nie wykazała, że wykorzystane przez nią materiały reklamowe posiadały wady w postaci braku niektórych stron, to należało uznać, że strona pozwana była zobowiązana do zapłaty na rzecz strony powodowej równowartości zatrzymanych (i wykorzystanych) katalogów reklamowych w ilości 460 sztuk, to jest kwoty 2736,69 zł, która odpowiadała różnicy pomiędzy dochodzonym przez stronę powodową w niniejszym postępowaniu wynagrodzeniem w wysokości 18132,61 zł a wynagrodzeniem wynikającym z uwzględnienia reklamacji w zakresie kolorystyki katalogów (14395,92 zł) oraz udzielonym rabatem w związku z uwzględnieniem reklamacji dotyczącej czasu realizacji zamówienia (1000 zł).

Zgodnie z art. 481 §1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Strona pozwana nie kwestionowała w toku niniejszego procesu terminu płatności faktury VAT dołączonej do pozwu. Tym samym odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty należały się stronie powodowej zgodnie z żądaniem, czyli od dnia 14 września 2017 roku do dnia zapłaty.

Ustalając stan faktyczny i wydając rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie Sąd oparł się na przedstawionych przez strony dokumentach prywatnych, których treść co do zasady nie była kwestionowana. Sąd na podstawie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. oddalił wnioski strony pozwanej o dopuszczenie dowodów z zeznań świadków K. L. i D. K. oraz jej przesłuchania. W ocenie Sądu wszystkie okoliczności, na które zostały powołane te dowody albo zostały udowodnione innymi środkami dowodowymi (dokumentami), albo nie były istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, albo były bezsporne.

Biorąc zatem wszystkie powyższe okoliczności pod uwagę, skoro strona powodowa wykazała istnienie roszczenia wobec strony pozwanej o zapłatę wynagrodzenia w kwocie 2736,69 zł (a zarzuty strony pozwanej w tej części okazały się nieuzasadnione), to powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 2736,69 zł (wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 września 2017 roku do dnia zapłaty).

Dlatego też na podstawie art. 627 k.c. w zw. z art. 638 k.c. i art. 558 k.c. w zw. 560 §1 k.c. oraz art. 481 k.c., a także łączącej strony umowy, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W pozostałej części (kwoty 15395,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie) powództwo było nieuzasadnione (z przyczyn wskazanych wyżej) i dlatego na podstawie tych samych przepisów podlegało oddaleniu, jak w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą stosunkowo rozdzielone. Strona powodowa wygrała w 15% w stosunku do pierwotnego żądania i poniosła koszty opłaty sądowej od pozwu w kwocie 300 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3600 zł, ustalone zgodnie z §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie. Należał się jej zatem zwrot kosztów w kwocie 585 zł. Strona pozwana wygrała natomiast w 85%, ponosząc koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3600 zł, a zatem należał jej się zwrot kosztów w wysokości 3060 zł. Zważywszy więc na wynik sprawy i poniesione przez strony koszty należało zasądzić od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 2475 zł.